VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2022. gada 7. septembrī*

Valsts atbalsts – Atbalsts, ko Beļģija sniegusi *JCDecaux Street Furniture Belgium* – Lēmums, ar kuru atbalsts atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu un ar kuru uzdots to atgūt – Priekšrocība – Pienākums norādīt pamatojumu

Lietā T-642/19

JCDecaux Street Furniture Belgium, Brisele (Beļģija), ko pārstāv *A. Winckler*, *G. Babin* un *B. Cambier*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *G. Braga da Cruz*, *C. Georgieva* un *D. Recchia*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Clear Channel Belgium, Brisele, ko pārstāv *P. de Bandt*, *M. Gherghinaru* un *L. Panepinto*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs H. Kanninens [*H. Kanninen*], tiesneši M. Jēgers [*M. Jaeger*] un M. Stanku [*M. Stancu*] (referente),

sekretārs: L. Ramete [*L. Ramette*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2022. gada 2. marta tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Ar prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja *JCDecaux Street Furniture Belgium*, agrāk – *JCDecaux Belgium Publicité*, lūdz atcelt Komisijas Lēmumu C(2019) 4466 *final* (2019. gada 24. jūnijs) par valsts atbalstu SA.33078 (2015/C) (ex 2015/NN), ko Beļģija sniegusi *JCDecaux Belgium Publicité* (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

Tiesvedības priekšvēsture

2 Briseles pilsēta (Beļģija) un prasītāja noslēdza divus secīgus līgumus par dažādu ielas mēbeļu nodrošināšanu, daļu no kurām bija iespējams izmantot reklāmas nolūkā.

3 Pirmajā – 1984. gada 16. jūlija līgumā (turpmāk tekstā – "1984. gada līgums"), kurš bija noslēgts uz 15 gadiem, bija paredzēts, ka prasītāja nodod Briseles pilsētas rīcībā un apsaimnieko autobusu pieturās izvietotus reklāmas stendus un ielas mēbeles, sauktas par "ielas mēbelēm informācijas sniegšanai" (turpmāk tekstā – "*MUPI*"), kas paliek tās īpašumā ar šādiem nosacījumiem:

– prasītāja nemaksā nekādus maksājumus par autobusu pieturās izvietoto reklāmas stendu un *MUPI* nomu, izmantošanas tiesībām vai kā atlīdzību par tiem, toties tai ir jānodrošina Briseles pilsētai vairāki pakalpojumi natūrā – atkritumu tvertņu, sabiedrisko tualešu un elektronisko avīžu bezmaksas apkalpošana un Briseles pilsētas vispārīgā plāna, tūrisma un viesnīcu plāna, kā arī gājēju celiņu plāna izstrāde;

– kā atlīdzību par šiem pakalpojumiem prasītājai bija atļauts reklāmas nolūkā izmantot autobusu pieturās izvietotos reklāmas stendus un *MUPI*;

– katru reklāmas iekārtu drīkst izmantot 15 gadus, sākot no tās uzstādīšanas brīža, kas tiek noteikts abpusēji parakstītā protokolā.

4 1995. gadā Briseles pilsēta izbeidza 1984. gada līgumu.

5 1998. gadā Briseles pilsēta izsludināja konkursu par tādu *MUPI*, autobusu pieturu stendu un displeja tipa stendu ražošanu, piegādi, izvietošanu, nodošanu ekspluatācijā, apkopi un uzturēšanu, daļu no kuriem varēja izmantot reklāmas nolūkā.

6 Lai izpildītu no 1984. gada līguma izrietošās līgumsaistības un nodrošinātu konkursa pārskatāmību, Briseles pilsēta minētā konkursa īpašo specifikāciju 10. pielikumā (turpmāk tekstā – "10. pielikums") uzskaitīja 282 autobusu pieturās izvietotos reklāmas stendus un 198 *MUPI*, uz kuriem attiecās 1984. gada līgums (turpmāk tekstā – "10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas") un kuru ekspluatācijas tiesības saskaņā ar 1984. gada līguma noteikumiem prasītājai vēl nebija izbeigušās, attiecīgi norādot to atrašanās vietu un līguma darbības termiņu.

7 Otro – 1999. gada 14. oktobra līgumu (turpmāk tekstā – "1999. gada līgums"), ko veidoja 6. punktā minētais pasūtījuma dokuments un specifikācijas, kā arī to pielikumi, tostarp 10. pielikums, arī noslēdza prasītāja, kura uzvarēja konkursā, un ar šo līgumu tika aizstāts 1984. gada līgums. Šajā līgumā paredzētie nosacījumi bija šādi:

– līguma darbības termiņš ir 15 gadi;

– Briseles pilsēta kļūst par uzstādīto ielas mēbeļu īpašnieci, maksājot fiksētu neto cenu par piegādātu, pilnībā aprīkotu, uzstādītu un darbgatavu reklāmas iekārtu;

– prasītāja maksā ikmēneša nomas maksu par līgumā paredzēto ielas mēbeļu izmantošanu reklāmas nolūkā.

8 1999. gada līguma izpildes laikā atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas demontētas pirms šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa beigām, savukārt citas saglabātas arī pēc attiecīgajiem datumiem. Par šīm pēdējām minētajām iekārtām – pretēji tām iekārtām, uz kurām attiecās 1999. gada līgums, – prasītāja Briseles pilsētai nemaksāja nedz nomas maksu, nedz nodokļus. Šī situācija beidzās 2011. gada augustā, kad demontētas pēdējās reklāmas iekārtas, kas bija uzskaitītas 10. pielikumā.

9 2011. gada 19. aprīlī persona, kas iestājusies lietā, *Clear Channel Belgium* vērsās Eiropas Komisijā ar sūdzību, kurā apgalvoja, ka, turpinādama izmantot atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas pēc paredzētā termiņa beigām, nemaksājot Briseles pilsētai nedz nomas maksu, nedz nodokļus, prasītāja ir saņēmusi ar iekšējo tirgu nesaderīgu valsts atbalstu.

10 2015. gada 24. martā Komisija saskaņā ar LESD 108. pantu uzsāka formālo izmeklēšanas procedūru.

11 Ar 2016. gada 29. aprīļa spriedumu *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa, Beļģija) atstāja spēkā *tribunal de première instance francophone de Bruxelles* (Briseles frankofonā pirmās instances tiesa, Beļģija) 2010. gada 13. decembra spriedumu, kurā bija nospriests, ka prasītāja nav ievērojusi 10. pielikumā paredzētos termiņus saistībā ar atsevišķu šajā pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu izmantošanu, ka tā nav saņēmusi tiešu atļauju no Briseles pilsētas veikt reklāmas iekārtu "apvērsi" un ka līdz ar to tā bija prettiesiski izmantojusi daudzas reklāmas iekārtas Briseles pilsētas publiskajā telpā.

12 2019. gada 24. jūnijā Komisija pabeidza formālo izmeklēšanas procedūru, pieņemot apstrīdēto lēmumu. Tā 1. un 2. panta redakcija ir šāda:

"1. pants

Valsts atbalsts [prasītājai], kura summa atbilst nesamaksātajai nomas maksai un nodokļiem par reklāmas iekārtām, kas tika uzstādītas saskaņā ar 1984. gada līgumu Briseles pilsētas teritorijā un tika saglabātas pēc demontāžas datuma, kas bija paredzēts 1999. gada līguma 10. pielikumā, un kuru Beļģija nelikumīgi piešķīra laikā no 2001. gada 15. septembra līdz 2010. gada 21. augustam, pārkāpjot [LESD] 108. panta 3. punktu, nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

2. pants

1. Beļģijai ir pienākums nodrošināt, lai saņēmējs atmaksā 1. pantā minēto atbalstu.

[..]"

Lietas dalībnieku prasījumi

13 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdētā lēmuma 1. pantu daļā, kurā secināts, ka pastāv ar iekšējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts, kas tai ir piešķirts, izpildot 1984. gada līgumu, kā arī minētā lēmuma 2.–4. pantu daļā, kurā Beļģijas Karalistei ir uzdots atgūt šo atbalstu no prasītājas;

– piespriest Komisijai un personai, kas iestājusies lietā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Persona, kas iestājusies lietā, lūdz Vispārējo tiesu noraidīt prasību.

Juridiskais pamatojums

16 Prasības pamatojumam prasītāja ir izvirzījusi četrus pamatus. Pirmajā pamatā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī tiesību kļūdu, uzskatot, ka atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu izmantošana pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa ir uzskatāma par priekšrocību. Ar otro līdz ceturto pamatu, kas izvirzīti pakārtoti, prasītāja apgalvo, ka hipotētisks valsts atbalsts būtu bijis saderīgs ar iekšējo tirgu, piemērojot Komisijas paziņojumu par Eiropas Savienības nostādnēm par valsts atbalstu, ko piešķir kā kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu (OV 2012, C 8, 15. lpp.), un Komisijas Lēmumu 2012/21/ES (2011. gada 20. decembris) par LESD 106. panta 2. punkta piemērošanu valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (OV 2012, L 7, 3. lpp.) (otrais pamats), ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu saistībā ar atgūstamās summas novērtējumu (trešais pamats) un ka attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā konstatēto valsts atbalstu katrā ziņā esot iestājies noilgums (ceturtais pamats).

Par pirmo pamatu, saskaņā ar kuru Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī tiesību kļūdu, uzskatot, ka prasītājas veiktā atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu izmantošana pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa ir uzskatāma par priekšrocība

17 Ar pirmo pamatu, kas iedalīts trīs daļās, prasītāja būtībā apstrīd analīzi, ko Komisija ir veikusi apstrīdētā lēmuma 82.–96. apsvērumā saistībā ar jēdzienu "ekonomiska priekšrocība" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini noraidījusi kompensēšanas mehānismu, ko Briseles pilsēta bija piemērojusi, lai nodrošinātu 1984. gada līguma ekonomisko līdzsvaru (turpmāk tekstā – "1984. gada līguma kompensēšanas mehānisms"). Otrajā daļā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieņēmusi kļūdainu hipotētisku scenāriju, uzskatot, ka par 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām nomas maksa un nodokļi bija jāiekasē un jāsaglabā spēkā arī pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa. Trešajā daļā prasītāja apgalvo, ka Komisija ir kļūdaini kvalificējusi 1984. gada līgumu kā "pilnībā

komerciālu" un tādējādi atteikusies piemērot judikatūras kritērijus, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415).

Par pirmo daļu, saskaņā ar kuru Komisija ir kļūdaini noraidījusi 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu

18 Pirmā pamata pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka, pirmkārt, noraidot 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisma nozīmi, Komisija nav ņēmusi vērā Beļģijā saistībā ar ilgtermiņa sabiedrisko pakalpojumu līgumiem pastāvošo praktisko un tiesisko situāciju, otrkārt, minētais kompensēšanas mehānisms, kura pamatā ir Briseles pilsētas pienākums nodrošināt 1984. gada līguma ekonomisko līdzsvaru, noteikti izslēdz iespēju, ka prasītājai būtu piešķirta priekšrocība, treškārt, Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu, neņemdama vērā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, atsaucoties uz 2016. gada 26. oktobra spriedumu *Orange*/Komisija (C-211/15 P, EU:C:2016:798) un uz judikatūru, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), ceturtkārt, noraidot šī mehānisma nozīmi tādēļ, ka prasītāja pēc Briseles pilsētas lūguma "pati pēc savas iniciatīvas" bija piekritusi atsaukt atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas, un, piektkārt, ar 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu saistītās papildu dokumentācijas neesamība neļauj nedz atzīt, ka Briseles pilsēta nav rīkojusies kā tirgus dalībnieks, nedz arī pierādīt priekšrocības esamību, jo šādas papildu dokumentācijas neesamība ir raksturīga attiecīgajam līguma veidam un iepriekšējs formāls dokuments, kurā būtu formalizēts 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisms, nav paredzēts nedz tiesību aktos, nedz līgumā.

19 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju.

20 Jāatgādina, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka pasākuma kvalificēšanai par "valsts atbalstu" LESD 107. panta 1. punkta izpratnē ir jābūt izpildītiem četriem nosacījumiem, proti, pastāv valsts iejaukšanās vai valsts līdzekļu izmantošana, šī iejaukšanās var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, ar to tiek piešķirta selektīva priekšrocība atbalsta saņēmējam un ar to tiek izkropļota konkurence vai radīti draudi to izkropļot. Turklāt šai priekšrocībai ir jābūt attiecināmai uz valsti (skat. spriedumu, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 121. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 Attiecībā uz jēdzienu "atbalsts" no judikatūras izriet, ka tas ietver ne tikai pozitīvu palīdzību, piemēram, subsīdijas, bet arī intervences, kas dažādos veidos atvieglo izmaksas, kuras parasti jāsedz no uzņēmuma budžeta, un kurām šī iemesla dēļ, lai gan tās nav subsīdijas šī jēdziena šaurā izpratnē, ir tāds pats raksturs un tādas pašas sekas (skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, Grieķija/Komisija, T-425/11, EU:T:2014:768, 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

22 Tādējādi ir ticis nospriests, ka pasākums, ar kuru valsts iestādes dažiem uzņēmumiem piešķir labvēlīgāku nodokļu režīmu, kas, lai arī neietver valsts līdzekļu nodošanu, šī pasākuma adresātiem rada labvēlīgāku finanšu situāciju nekā pārējiem nodokļu maksātājiem, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, Grieķija/Komisija, T-425/11, EU:T:2014:768, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Priekšrocība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē ir ekonomiska priekšrocība, ko uzņēmums nebūtu ieguvis parastos tirgus apstākļos, t.i., bez valsts iejaukšanās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 29. aprīlis, Spānija/Komisija, C-342/96, EU:C:1999:210, 41. punkts).

24 Tāpat pasākuma kvalificēšanai par valsts atbalstu raksturīgajam jēdzienam "priekšrocība" ir objektīvs raksturs neatkarīgi no attiecīgā pasākuma autoru motīviem. Tādējādi valsts pasākumu atzīšanu par valsts atbalstu nekādi neietekmē tas, kādi ir to mērķi un pamatojums. LESD 107. panta 1. punktā nav paredzēts nošķirums atkarībā no tā, kādi ir valsts iejaukšanās pasākuma iemesli vai mērķi, bet šie pasākumi ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas (skat. spriedumu, 2022. gada 25. janvāris, Komisija/*European Food* u.c., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 122. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Runājot par 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, pirmkārt, ir jākonstatē – tas, ka atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu saglabāšanas un izmantošanas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa mērķis bija kompensēt varbūtējo neizdevīgo situāciju, kas prasītājai esot radusies tādēļ, ka pirms līguma termiņa beigām tika demontēts zināms skaits 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu, ko, kā apgalvots, uzdeva veikt Briseles pilsēta, un ka šis kompensēšanas mehānisms atbilda Beļģijā saistībā ar ilgtermiņa sabiedrisko pakalpojumu līgumiem pastāvošajai praktiskajai un tiesiskajai situācijai, nenozīmē, ka minētais mehānisms nevar būt valsts atbalsts.

26 Proti, kā izriet no šī sprieduma 24. punktā minētās judikatūras, jēdziens "valsts atbalsts" ir objektīvs juridisks jēdziens, kas tieši definēts LESD 107. panta 1. punktā, kurā nav paredzēts nošķirums atkarībā no tā, kādi ir valsts iejaukšanās pasākuma iemesli vai mērķi, bet šie pasākumi ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas. Līdz ar to tas, ka valsts pasākuma mērķis bija saglabāt 1984. gada līguma ekonomisko līdzsvaru vai ka šis mērķis atbilda valsts tiesību principiem, neļauj *ab initio* izslēgt šāda pasākuma kvalificēšanu par "valsts atbalstu".

27 Tas pats attiecas uz prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru, noraidot 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisma nozīmi, pamatojoties uz to, ka tā "pēc savas iniciatīvas" esot piekritusi atsaukt pēc Briseles pilsētas lūguma 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas, Komisija nav ievērojusi jēdziena "valsts atbalsts" objektīvo raksturu.

28 Otrkārt, ir jākonstatē, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, tādēļ, ka atsevišķas no 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām tika izmantotas arī pēc šajā pašā pielikumā paredzētā to izmantošanas termiņa, nemaksājot Briseles pilsētai nedz nomas maksu, nedz nodokļus, tika atvieglots slogs, kas pastāvētu tās budžetam.

29 Starp lietas dalībniekiem nav strīda par to, ka pēc 1999. gada līguma noslēgšanas prasītāja ielas mēbeles Briseles pilsētas teritorijā varēja uzstādīt un izmantot tikai atbilstoši minētajā līgumā paredzētajiem nosacījumiem, saskaņā ar kuriem prasītājai bija jāmaksā nomas maksa un nodokļi. Atbilstīgi 10. pielikumam un atkāpjoties no 1999. gada līguma noteikumiem, prasītāja varēja turpināt izmantot šajā pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas saskaņā ar 1984. gada līgumā paredzētajiem nosacījumiem, proti, nemaksājot nedz nomas maksu, nedz nodokļus, bet tikai līdz šajā pašā pielikumā paredzētajiem iekārtu izmantošanas termiņiem. Pēc šiem datumiem šīs reklāmas iekārtas bija jāaizstāj ar jaunām 1999. gada līgumā paredzētajām reklāmas iekārtām un tādējādi uz tām bija attiecināms pienākums maksāt nodokļus un nomas maksu.

30 No tā izriet – tas, ka atsevišķas no 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām izmantotas arī pēc šajā pašā pielikumā paredzētajiem termiņiem atbilstoši 1984. gada līguma nosacījumiem, ļāva prasītājai izvairīties no jauno 1999. gada līgumā ietverto reklāmas iekārtu uzstādīšanas un izmantošanas un tādējādi – no nomas maksas un nodokļu samaksas, kas tai būtu bijis jāmaksā

saskaņā ar pēdējo minēto līgumu. No apstrīdētā lēmuma 49. apsvēruma tāpat izriet, ka atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa bez attiecīgas Briseles pilsētas atļaujas nevarēja izmantot.

31 Turklāt šajā ziņā jākonstatē, kā izriet no šī sprieduma 11. punkta, ka 2016. gada 29. aprīļa spriedumā *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) nosprieda, ka saistībā ar atsevišķām 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām prasītāja nav ievērojusi šajā pašā pielikumā paredzētos termiņus, nav saņēmusi tiešu atļauju no Briseles pilsētas veikt reklāmas iekārtu "apvērsi" un līdz ar to ir prettiesiski izmantojusi daudzas reklāmas iekārtas Briseles pilsētas publiskajā telpā.

32 Prasītāja gan uzskata, ka *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) 2016. gada 29. aprīļa spriedumu vērā šajā tiesvedībā nevar ņemt, jo Briseles pilsēta nebija minētās lietas dalībniece un tāpēc nevarēja valsts tiesā apstiprināt 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisma esamību

33 Šim argumentam nevar piekrist. Proti, kā pamatoti norādījusi Komisija un ko prasītāja nav apstrīdējusi, no *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) 2016. gada 29. aprīļa sprieduma izriet, ka Briseles pilsēta tika uzaicināta iestāties lietā un tai bija iespēja iesniegt apsvērumus. Turklāt, kā izriet no apstrīdētā lēmuma, Briseles pilsēta pirmstiesas procedūrā nebija apstrīdējusi šī sprieduma iedarbību.

34 Treškārt, prasītāja kļūdaini apgalvo, ka Komisija apstrīdētā lēmuma 87.–89. apsvērumā nevarēja pamatoties uz 2015. gada 26. februāra sprieduma *Orange*/Komisija (T-385/12, nav publicēts, EU:T:2015:117) 41.–44. punktu, jo no tiem izrietošie Vispārējās tiesas secinājumi esot bijuši saistīti ar konkrētajiem lietas apstākļiem.

35 2015. gada 26. februāra sprieduma *Orange*/Komisija (T-385/12, nav publicēts, EU:T:2015:117) 43. punktā tika nospriests – ja valsts veiktais pasākums ir uzskatāms par kompensāciju atlīdzības veidā par pakalpojumiem, ko sniedz uzņēmumi, kuriem ir uzticēti vispārējas tautsaimnieciskas nozīmes pakalpojumi, pildot sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības atbilstoši kritērijiem, kas iedibināti ar 2003. gada 24. jūlija spriedumu *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), tad LESD 107. panta 1. punkts šim pasākumam nav piemērojams. Tādējādi Vispārējā tiesa nevēlējās ierobežot šī apsvēruma tvērumu, attiecinot to tikai uz minētajā spriedumā aplūkoto gadījumu. Turklāt argumentam, ka šajā lietā esot jāņem vērā līgumiskā vienošanās, trūkst faktiska pamatojuma, jo, kā izriet no šī sprieduma 31. punkta, *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) 2016. gada 29. aprīļa spriedumā ir nospriedusi, ka prasītāja nav saņēmusi tiešu atļauju no Briseles pilsētas veikt reklāmas iekārtu "apvērsi".

36 Šo secinājumu nevar atspēkot prasītājas argumentācija, saskaņā ar kuru salīdzinājums ar judikatūru, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), ir neefektīvs, jo prasītājai nebija jāmaksā nodokļi un nomas maksa, un nevarēja būt runas par valsts līdzekļu nodošanu. Apstrīdētā lēmuma 87.–89. apsvērumā Komisija ir atsaukusies uz judikatūru, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), saistībā ar priekšrocības noteikšanu un nevis lai pārbaudītu valsts līdzekļu nodošanu. Turklāt pirmā pamata trešajā daļā prasītāja pati ir atsaukusies uz šo judikatūru, apgalvojot, ka tajā paredzētie nosacījumi ir piemērojami šajā lietā.

37 Ceturtkārt, saistībā ar to, ka prasītāja ir apšaubījusi apstrīdētā lēmuma 94. un 95. apsvērumā izdarīto Komisijas secinājumu, saskaņā ar kuru 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu nevar uzskatīt par parastu tirgus ekonomikas dalībnieka rīcību, pat pieņemot, ka šajā lietā varētu tikt izvērtēta Briseles pilsētas rīcība, ir jāatgādina, ka atbilstoši judikatūrai, lai noskaidrotu, vai valsts pasākums ir atbalsts, ir jānovērtē, vai līdzīgos apstākļos tirgus ekonomikas dalībnieks, kura lielums ir salīdzināms ar tādu organizāciju lielumu, kas pārvalda publisko sektoru, būtu varējis tikt pamudināts pieņemt līdzīgu lēmumu, proti, šajā gadījumā – līdzīgā veidā kompensēt kaitējumu, kas, iespējams, nodarīts līgumpartnerim, pildot savas līgumsaistības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 13. decembris, *Ryanair* un *Airport Marketing Services*/Komisija, T-165/15, EU:T:2018:953, 140. punkts). Turklāt objektīviem un pārbaudāmiem pierādījumiem ir skaidri jāapliecina, ka attiecīgā dalībvalsts pirms ekonomiskās priekšrocības piešķiršanas vai vienlaikus ar to ir pieņēmusi lēmumu ar faktiski īstenoto pasākumu kompensēt kaitējumu, kas, iespējams, nodarīts līgumpartnerim, pildot savas līgumsaistības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 5. jūnijs, Komisija/*EDF*, C-124/10 P, EU:C:2012:318, 82. un 83. punkts).

38 Šajā ziņā jākonstatē, pirmām kārtām, ka neviens no Komisijai iesniegtajiem pierādījumiem neļauj konstatēt, ka Briseles pilsēta būtu veikusi analīzi par prasītājas faktiski negūto peļņu saistībā ar atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu priekšlaicīgu demontēšanu, ko bija paredzēts kompensēt ar 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, un par peļņu, kas varētu tikt gūta no citu šajā pašā pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu saglabāšanas.

39 Otrām kārtām, ne no viena lietas dokumenta neizriet, ka Briseles pilsēta būtu uzraudzījusi 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisma īstenošanu. Šajā ziņā Komisijā notikušajā pārbaudes procedūrā Beļģijas iestādes turklāt norādīja, ka nav līdzsvara starp to 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu skaitu, kuras tika priekšlaicīgi demontētas, un to iekārtu skaitu, kuras tika saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, un ka iespējamā kompensēšana, kura tika īstenota ar 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, pārsniedza to, kas bija vajadzīgs prasītājas iespējamā zaudējuma dēļ (apstrīdētā lēmuma 85. un 89. apsvērums).

40 Trešām kārtām, saistībā ar prasītājas argumentāciju – saskaņā ar kuru tas, ka nav papildu dokumentācijas attiecībā uz 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, neļauj uzskatīt, ka Briseles pilsēta nerīkojās kā tirgus dalībnieks, ne arī pierādīt priekšrocības esamību, jo šāda dokumentācijas neesamība ir raksturīga attiecīgajam līguma veidam un iepriekšējs 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu formalizējošs dokuments nav paredzēts nedz tiesību aktos, nedz līgumā, – pietiek atgādināt, kā konstatēts šī sprieduma 31. punktā, ka 2016. gada 29. aprīļa spriedumā *cour d'appel de Bruxelles* (Briseles apelācijas tiesa) ir nospriedusi, ka prasītāja nav ievērojusi 10. pielikumā paredzētos termiņus saistībā ar atsevišķām šajā pašā pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, nav saņēmusi tiešu atļauju no Briseles pilsētas veikt reklāmas iekārtu "apvērsi" un līdz ar to ir prettiesiski izmantojusi daudzas reklāmas iekārtas Briseles pilsētas publiskajā telpā.

41 Tāpat katrā ziņā ir jākonstatē, kā pamatoti norādījusi Komisija, ka neatkarīgi no jautājuma par to, vai 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisma formalizēšana rakstveidā bija vai nebija nepieciešama saskaņā ar Beļģijas tiesībām vai minēto līgumu, minētais kompensēšanas mehānisms neatbrīvoja valsts iestādi no pienākuma veikt analīzi par tā iespējamā kaitējuma esamību un apmēru, kas prasītājai esot nodarīts atsevišķu 10. pielikumā paredzēto reklāmas iekārtu priekšlaicīgas demontēšanas dēļ un ko bija paredzēts kompensēt ar šo mehānismu, lai līdz minētā mehānisma ieviešanai saglabātu 1984. gada līguma ekonomisko līdzsvaru. Šāda analīze bija nepieciešama, lai izvērtētu, vai valsts iestādes veiktais pasākums atbilda Eiropas Savienības tiesību prasībām, it īpaši prasībām, kuras izriet no LESD 107. panta 1. punkta.

42 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka tas, ka prasītāja ir saglabājusi un izmantojusi atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, ir uzskatāms par ekonomisku priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, pat ja šāda saglabāšana veikta atbilstoši 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismam.

43 Tādēļ pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par otro daļu, saskaņā ar kuru Komisija ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā un tiesību kļūdu, atzīstot, ka prasītāja ir guvusi labumu no nomas maksas un nodokļu ietaupījumiem, kas uzskatāmi par prasītājas saņemtu priekšrocību

44 Šajā daļā prasītāja būtībā apšauba apstrīdētā lēmuma 132. apsvērumu, kurā Komisija uzskatīja, ka nesaderīgā atbalsta summa jāaprēķina par katru no 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa 2001. gada 15. septembrī, par atskaites punktu ņemot nomas maksas, kas bija maksājamas saskaņā ar 1999. gada līgumu, un nodokļus, kas parasti bija piemērojami reklāmas iekārtām laikā starp 10. pielikumā paredzēto termiņu (ja tas iestājās pēc 2001. gada 15. septembra) vai 2001. gada 15. septembri (ja sākotnējais demontāžas datums iestājās pirms 2001. gada 15. septembra) un datumu, kurā faktiski tika veikta demontāža. Saistībā ar pēdējo minēto aspektu Komisija norādīja, ka aprēķins jāveic, pamatojoties uz Briseles pilsētas 2001. gada 17. oktobra Nodokļu noteikumu 3.–5. pantu, Briseles pilsētas 2006. gada 18. decembra Nodokļu noteikumu 4.–7. pantu un Briseles pilsētas 2007. gada 17. decembra, 2008. gada 15. decembra, 2009. gada 9. novembra, 2010. gada 20. decembra un 2011. gada 5. decembra Nodokļu noteikumu 4.–6. pantu.

– *Par iebildumu saistībā ar nesaņemto nomas maksu*

45 Saistībā ar nesaņemto nomas maksu prasītāja apgalvo – tā kā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu Briseles pilsēta ieviesa, lai saglabātu minētā līguma ekonomisko līdzsvaru, 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, bija piemērojami minētā līguma nosacījumi. Tā kā 1984. gada līgumā nebija paredzēti nekādi nomas maksas, izmantošanas tiesību vai atlīdzības maksājumi, Briseles pilsēta nebija zaudējusi ienākumus nomas maksas veidā.

46 Savos apsvērumos par iestāšanās rakstu prasītāja piebilst – pat pieņemot, ka Briseles pilsēta varētu no tās prasīt kādu summu par savas publiskās telpas izmantošanu, vienīgais piemērojamais tiesiskais regulējums būtu 2001. gada 17. oktobra Nodokļu noteikumi, kuros tostarp ir reglamentēta tādu ielas mēbeļu gadījumā pastāvošā situācija, kuras komerciālā nolūkā bez atļaujas ir tikušas izvietotas uz koplietošanas ceļiem. Tādējādi par visām 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, bija jāmaksā nevis nomas maksa, bet gan ikgadēja atlīdzība par publiskās telpas izmantošanu, kuras summa ir niecīga (223,20 EUR par vienu ielas mēbeli).

47 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentus.

48 Šajā ziņā jāatgādina, kā norādīts šī sprieduma 29. un 30. punktā, ka pēc 1999. gada līguma stāšanās spēkā prasītāja Briseles pilsētas teritorijā ielas mēbeles, tostarp tās, ko varēja izmantot reklāmas nolūkos, varēja uzstādīt un izmantot tikai saskaņā ar minētajā līgumā paredzētajiem nosacījumiem, atbilstoši kuriem prasītājai bija jāmaksā nomas maksa un nodokļi.

49 Ņemot vērā 22. punktā minēto judikatūru, tā kā viens no 1999. gada līgumā paredzētajiem nosacījumiem bija nomas maksas samaksa, Komisija ir pamatoti secinājusi, ka tas, ka prasītāja bija izmantojusi atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, nemaksājot nekādu nomas maksu Briseles pilsētai, bija uzskatāms par, izmantojot valsts līdzekļus, piešķirtu priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

50 Tādējādi šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

– *Par iebildumu saistībā ar neiekasētajiem nodokļiem*

51 Attiecībā uz neiekasētajiem nodokļiem prasītāja apgalvo, ka Komisija ir nepareizi noteikusi atsauces sistēmu. Šajā ziņā prasītāja ir izvirzījusi vairākus argumentus. Pirmkārt, tā apgalvo, ka, nepastāvot vienotam nodokļu režīmam valsts teritorijā vai Briseles reģiona teritorijā, Briseles pilsētas pieņemtie nodokļu noteikumi nevarēja veidot atsauces sistēmu. Līdz ar to tas, ka prasītājai nebija jāmaksā nodokļi par ielas mēbelēm, kuras reklāmas nolūkā izmantotas Briseles pilsētas teritorijā, būtu priekšrocība tikai tad, ja tiktu pierādīts, ka visās citās Beļģijas pašvaldībās, kurās persona, kas iestājusies lietā, ir izmantojusi ielas mēbeles reklāmas nolūkā, tā maksāja nodokli par tām tādā pašā apmērā un par visām reklāmas nolūkā izmantotajām ielas mēbelēm. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka uz 1984. un 1999. gada līgumiem 2001. gada 17. oktobra Nodokļu noteikumi nav attiecināmi. Šajā ziņā prasītāja atsaucas uz diviem *tribunal de première instance francophone de Bruxelles* (Briseles frankofonā pirmās instances tiesa) 2016. gada 4. novembra spriedumiem, kuri apliecina, ka saistībā ar 1999. gada līgumu tai nebija jāmaksā pašvaldības nodoklis par reklāmu. Treškārt, tā apgalvo, ka 1984. un 1999. gada līgumiem ir piemērojams mainīguma princips.

52 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju.

53 Pirmkārt, attiecībā uz prasītājas argumentāciju par šajā lietā piemērojamo atsauces sistēmu ir jānorāda, ka gadījumā, ja tā ir interpretējama kā tāda, kas attiecas uz pasākuma selektīvo raksturu, tā ir jānoraida, jo tāda individuāla pasākuma kā šajā lietā gadījumā ekonomiskās priekšrocības selektivitāte tiek prezumēta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 4. jūnijs, Komisija/*MOL*, C-15/14 P, EU:C:2015:362, 60. punkts).

54 Katrā ziņā jākonstatē, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, kā atsauces sistēmu izmantojot Briseles pilsētas nodokļu noteikumus, jo pirmstiesas procedūrā Beļģijas iestādes nav apstrīdējušas, ka tieši šie noteikumi ir atsauces nodokļu režīms reklāmas iekārtu izmantošanas Briseles pilsētas teritorijā aplikšanai ar nodokli.

55 Otrkārt, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu izmantošanu pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa reglamentēja 2001. gada 17. oktobra Nodokļu noteikumi un nodokļu nemaksāšana patiešām nozīmēja tās budžeta atvieglošanu.

56 No apstrīdētajā lēmumā minēto Briseles pilsētas nodokļu noteikumu atbilstošajām tiesību normām izriet, ka ar 2001. gada 17. oktobra Nodokļu noteikumiem 2002.–2006. taksācijas gadam tika ieviests nodoklis par pagaidu reklāmas sludinājumiem publiskajā telpā. Šajos pašos noteikumos bija paredzēts atbrīvojums no nodokļiem Briseles pilsētas vai tās izveidoto, finansēto vai tai pakļauto organizāciju sludinājumiem. Vēlāk Briseles pilsēta pieņēma 2006. gada 18. decembra Nodokļu noteikumus, kuros par 2007. taksācijas gadu bija paredzēts tāds pats nodoklis un tāds pats atbrīvojums no nodokļa. Sākot ar 2008. taksācijas gadu, Briseles pilsēta

saskaņā ar 2007. gada 17. decembra, 2008. gada 15. decembra, 2009. gada 9. novembra, 2010. gada 20. decembra un 2011. gada 5. decembra Nodokļu noteikumiem ieviesa konkrēti uz reklāmas iekārtām attiecināmu nodokli.

57 Tāpat no apstrīdētā lēmuma izriet, ka 2016. gada 20. jūnija rakstveida apsvērumos, atbildot uz Komisijas 2016. gada 15. aprīļa vēstulē uzdotajiem jautājumiem, Beļģijas iestādes norādīja, ka sākotnēji Briseles pilsēta atbilstīgi 2001. gada 17. oktobra Nodokļu noteikumos paredzētajam atbrīvojumam no nodokļiem par pilsētas izvietotajiem sludinājumiem, uzskatīja, ka ielas mēbeles, uz kurām attiecas 1999. gada līgums un kuras tiek izmantotas reklāmas nolūkā, nav apliekamas ar nodokli, jo tās piederēja Briseles pilsētai. Tādējādi tā neiekasēja šiem nodokļiem atbilstošās summas par 2002.–2009. taksācijas gadu.

58 Tomēr, kā Beļģijas iestādes norādījušas 2017. gada 20. februāra rakstveida apsvērumos, atbildot uz Komisijas 2017. gada 14. februāra papildu jautājumiem, Briseles pilsēta pati nekad nav izmantojusi ielas mēbeles reklāmas nolūkā un tai piederēja tikai tās ielas mēbeles, uz kurām attiecās 1999. gada līgums.

59 Turklāt Beļģijas iestādes ir norādījušas, ka Briseles pilsēta vēlāk secināja, ka reklāmas nolūkā izmantoto ielas mēbeļu atbrīvošana no nodokļa tikai tādēļ vien, ka tās pieder Briseles pilsētai, lai gan tā nebija to izmantotāja, varēja radīt netaisnīgumu attiecībā pret citu reklāmas iekārtu izmantotājiem. Tā nolēma iekasēt nodokļus par reklāmas nolūkā izmantotajām ielas mēbelēm, uz kurām attiecās 1999. gada līgums, un pirmo reizi šie nodokļi tika piemēroti 2011. gadā par 2009. taksācijas gadu.

60 Visi šie apstākļi pierāda, ka atbrīvojums no nodokļa, ko Briseles pilsēta bija piemērojusi 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, izrietēja no tā, ka šīm reklāmas iekārtām tika piemērots tās nodokļu noteikumos par Briseles pilsētas sludinājumiem paredzētais atbrīvojums no nodokļa, lai arī tā nebija nedz šo reklāmas iekārtu izmantotāja, nedz īpašniece.

61 Tādējādi Komisija ir pamatoti secinājusi, ka Briseles pilsētas kopš 2001. gada pieņemtie nodokļu noteikumi bija piemērojami 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas pēc attiecīgā līguma termiņa beigām, un ka atbrīvojums no nodokļa, kuru Briseles pilsēta bija piemērojusi pirms 2009. taksācijas gada, bija atkāpe no atsauces sistēmas, kas nozīmē Briseles pilsētas, izmantojot valsts resursus, piešķirtu priekšrocību.

62 Kā norādījušas pašas Beļģijas iestādes, lai gan patiešām varētu būt pamatoti atbrīvot no nodokļa reklāmas nolūkā izmantotās ielas mēbeles, ko Briseles pilsēta lieto pati savu vai to organizāciju vajadzībām, kuras tā ir izveidojusi, finansē vai kuras ir tai pakļautas, šāds atbrīvojums no nodokļa nebija piemērojams, ja minētās ielas mēbeles šim pašam nolūkam izmantoja trešā persona, it īpaši komercuzņēmums, kas darbojas ārējās reklāmas jomā.

63 Attiecībā uz abiem *tribunal de première instance francophone de Bruxelles* (Briseles frankofonā pirmās instances tiesa) taisītajiem 2016. gada 4. novembra spriedumiem, kuri apliecina, ka prasītājai saistībā ar 1999. gada līgumu nebija jāmaksā pašvaldības nodoklis par reklāmu, ir jākonstatē, ka tiem nav nozīmes, kvalificējot atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu izmantošanu pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa par valsts atbalstu. Proti, kā norādīts šī sprieduma 24. punktā, runājot par valsts pasākuma kvalificēšanu par valsts atbalstu, LESD 107. pantā nav paredzēts nošķirums atkarībā no tā, kādi ir valsts iejaukšanās pasākuma iemesli vai mērķi, bet šie pasākumi ir definēti, ņemot vērā to radītās sekas. Turklāt ir nospriests, ka pasākums,

ar kuru valsts iestādes dažiem uzņēmumiem piešķir atbrīvojumu no nodokļa, kas, lai arī neietver valsts līdzekļu nodošanu, šī pasākuma adresātiem rada labvēlīgāku finanšu situāciju nekā pārējiem nodokļu maksātājiem, ir valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē (skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, Grieķija/Komisija, T-425/11, EU:T:2014:768, 40. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Treškārt, attiecībā uz prasītājas argumentiem par 1984. un 1999. gada līgumu mainīgumu nodokļu piemērošanas gadījumā jākonstatē, kā pamatoti norādījusi Komisija, ka mainīguma princips nevar likt Briseles pilsētai pārskatīt 1984. gada līgumu. Šī līguma 7.2. pantā nepārprotami bija paredzēts, ka izmantošanas nosacījumu izmaiņu gadījumā, tostarp jaunu nodokļu pasākumu gadījumā, pārskatīt līgumā paredzētos nosacījumus ir jālūdz prasītājai un Briseles pilsētai pašai pēc savas ierosmes nav jāveic šāda pārskatīšana. Tomēr prasītāja nav iesniegusi pierādījumus, ka tā būtu lūgusi pārskatīt 1984. gada līgumu.

65 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka prasītāja ir guvusi labumu no nomas maksas un nodokļu ietaupījuma, kas uzskatāms par tās saņemtu priekšrocību. Tātad pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par trešo daļu, saskaņā ar kuru 1984. un 1999. gada līgumi nav "pilnībā komerciāli" un no 2003. gada 24. jūlija sprieduma Altmark Trans un Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) izrietošajā judikatūrā paredzētie nosacījumi šajā lietā bija izpildīti

66 Pirmā pamata trešajā daļā prasītāja apgalvo, ka šajā lietā 1984. un 1999. gada līgumi nav "pilnībā komerciāli" un ka 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisms atbilst četriem nosacījumiem, kas paredzēti no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) izrietošajā judikatūrā. Tā, prasītāja apgalvo, ka tai bija uzticēts skaidri definēts uzdevums sniegt sabiedriskos pakalpojumus, ka minētā kompensēšanas mehānisma aprēķināšanas parametri bija objektīvi un pārskatāmi noteikti jau iepriekš, ka kompensācija bija ierobežota ar to, kas bija nepieciešams, lai segtu ar sabiedrisko pakalpojumu saistību izpildi saistītās izmaksas, un ka tiesības slēgt 1984. un 1999. gada līgumus tai bija piešķirtas atklātās, pārskatāmās un nediskriminējošās publiskā iepirkuma procedūrās.

67 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju.

68 Vispirms jākonstatē – tā kā apstrīdētais lēmums attiecas tikai uz atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu saglabāšanu pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) izrietošajā judikatūrā paredzēto nosacījumu analīze ir attiecināma tikai uz minēto saglabāšanu, un prasītājas argumentācija attiecībā uz 1999. gada līgumu tādējādi ir neefektīva.

69 Attiecībā uz judikatūrā, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), paredzētajiem nosacījumiem ir jāatgādina, ka saskaņā ar šo judikatūru LESD 107. panta 1. punkts nav attiecināms uz valsts veiktu pasākumu, kas uzskatāms par kompensāciju atlīdzības veidā par pakalpojumiem, ko sniedz saņēmējuzņēmums, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu saistības, jo šis uzņēmums faktisku finanšu labumu negūst un tādējādi minētais pasākums nerada tam labvēlīgāku pozīciju konkurencē kā uzņēmumiem, kas konkurē ar šo uzņēmumu.

70 Tomēr, lai šāda kompensācija konkrētā gadījumā netiktu kvalificēta par valsts atbalstu, kumulatīvi ir jābūt izpildītiem šādiem četriem nosacījumiem:

– pirmkārt, saņēmējuzņēmumam ir jābūt faktiski uzticētām sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistībām un šīm saistībām ir jābūt skaidri definētām;

– otrkārt, kompensācijas aprēķināšanas parametriem jābūt iepriekš objektīvi un pārredzami noteiktiem;

– treškārt, kompensācija nedrīkst pārsniegt summu, kas nepieciešama, lai segtu visas vai daļu no izmaksām, kuras radušās, nodrošinot attiecīgās sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības, ņemot vērā atbilstošos ieņēmumus un pamatotu peļņu no šo saistību izpildes;

– ceturtkārt, ja uzņēmums, kam uzdots pildīt sabiedrisko pakalpojumu saistības, nav izvēlēts saskaņā ar publiskā iepirkuma procedūrām, nepieciešamo kompensācijas līmeni nosaka, pamatojoties uz izmaksu analīzi vidēja lieluma uzņēmumā, kas tiek pareizi pārvaldīts un ir atbilstoši apgādāts ar transportlīdzekļiem, lai spētu izpildīt nepieciešamo sabiedrisko pakalpojumu prasības, kas saistītas ar šo saistību izpildi, ņemot vērā atbilstošos ieņēmumus, kā arī pamatotu peļņu no šo saistību izpildes.

71 Atbilstoši judikatūrai, kas izriet no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415), pirmā nosacījuma mērķis būtībā ir noskaidrot, pirmkārt, vai saņēmējuzņēmumam ir faktiski uzticēta sabiedrisko pakalpojumu saistību izpilde un, otrkārt, vai šīs saistības ir skaidri definētas valsts tiesībās. Šī nosacījuma mērķis ir pārskatāmība un tiesiskā drošība, kas pieprasa minimālo kritēriju izpildi attiecībā uz viena vai vairāku publiskās varas aktu esamību, kuros ir pietiekami skaidri definēts vismaz tādu sabiedrisko pakalpojumu saistību veids, ilgums un tvērums, kāds noteikts uzņēmumiem, kuriem uzticēta šo saistību izpilde (spriedums, 2017. gada 20. decembris, *Comunidad Autónoma del País Vasco* u.c., no C-66/16 P līdz C-69/16 P, EU:C:2017:999, 72. un 73. punkts).

72 Šajā gadījumā, pirmām kārtām, ir jānorāda, ka ne no viena prasītājas iesniegtā dokumenta neizriet, ka Beļģijas iestādes būtu definējušas kā pakalpojumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi tādu ielas mēbeļu uzstādīšanu un izmantošanu kā tās, kas bija 1984. gada līguma priekšmets. Otrām kārtām, kā izriet no šī sprieduma 31.–33. punktā veiktās analīzes, prasītāja nevarēja atsaukties uz tiešu Briseles pilsētas atļauju, lai pēc termiņa beigām saglabātu un izmantotu atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas. Līdz ar to ir jāuzsver, ka nav neviena publiskās varas akta, ar ko prasītāja būtu pilnvarota veikt atsevišķu ielas mēbeļu reklāmas iekārtu demontēšanu, izpildot sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas saistības.

73 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, secinot, ka 1984. gada līgums ir pilnībā komerciāls līgums, un tādējādi pirmais nosacījums, kas paredzēts no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) izrietošajā judikatūrā, nav izpildīts.

74 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru četriem nosacījumiem, kas paredzēti no 2003. gada 24. jūlija sprieduma *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) izrietošajā judikatūrā, ir jābūt izpildītiem kumulatīvi, lai noteikto sabiedrisko pakalpojumu saistību kompensācija varētu netikt kvalificēta par valsts atbalstu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 1. marts, Francija/Komisija, T-366/13, nav publicēts, EU:T:2017:135, 79. punkts un tajā minētā judikatūra). No tā izriet, ka ar to, ka viens no šiem nosacījumiem nav ievērots, pietiek,

lai secinātu, ka pastāv priekšrocība un attiecīgā kompensācija tātad ir kvalificējama par atbalstu (spriedums, 2018. gada 11. jūlijs, *Buonotourist*/Komisija, T-185/15, nav publicēts, EU:T:2018:430, 132. punkts).

75 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata trešā daļa ir jānoraida.

76 Ņemot vērā šos apstākļus, ir jāsecina, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu saglabāšana un izmantošana pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa ir uzskatāma par priekšrocību, un ka pirmais pamats nav pamatots.

Par otro pamatu, saskaņā ar kuru hipotētisks valsts atbalsts būtu bijis saderīgs ar iekšējo tirgu, piemērojot Komisijas paziņojumu par Eiropas Savienības nostādnēm par valsts atbalstu, ko piešķir kā kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu, un Lēmumu 2012/21

77 Prasītāja apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesību kļūdu un kļūdu vērtējumā, jo, pat pieņemot, ka 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisms varētu tikt kvalificēts kā valsts atbalsts, Komisijai, ņemot vērā tai piešķirtās plašās izmeklēšanas pilnvaras, esot bijis jānodrošina LESD 106. panta 2. punkta pilnīga iedarbība.

78 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju.

79 Vispirms jākonstatē, ka ar otro pamatu prasītāja vēlas apstrīdēt Komisijas analīzi par atbalsta saderīgumu. Prasītāja apgalvo, ka pretēji tam, kas norādīts apstrīdētā lēmuma 126. apsvērumā, Komisijai pašai pēc savas ierosmes esot bijis jāizvērtē LESD 106. panta 2. punkta piemērojamība attiecīgajam pasākumam un, tā kā Komisija nav to izdarījusi, tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu un kļūdu vērtējumā.

80 Šajā kontekstā jākonstatē, ka saistībā ar atbalsta saderības ar iekšējo tirgu pārbaudi attiecīgā dalībvalsts un ieinteresētās personas var brīvi apstrīdēt Komisijas pagaidu argumentāciju šajā ziņā formālās izmeklēšanas procedūras laikā. Dalībvalsts un mazākā mērā ieinteresētās personas parasti atrodas labākos apstākļos, lai pierādītu, ka pastāv vispārējo interešu mērķis, kas esot izvirzīts, pieņemot attiecīgo pasākumu, kas ļautu to atzīt par pilnībā vai daļēji saderīgu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 30. aprīlis, UPF/Komisija, T-747/17, EU:T:2019:271, 128. punkts).

81 Līdz ar to, tā kā – kā konstatēts apstrīdētā lēmuma 126. apsvērumā – Beļģijas iestādes nevienā brīdī Komisijā notikušajā pārbaudes procedūrā nav izvirzījušas argumentus, kas pierādītu, ka šajā lietā ir piemērojama kāda no LESD 106. panta 2. punktā paredzētajām atkāpēm, prasītāja nevar pārmest Komisijai, ka tā pati pēc savas ierosmes nav izvērtējusi 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisma saderību ar minēto pantu.

82 Tādēļ jāsecina, ka Komisija ir pamatoti uzskatījusi, ka uz LESD 106. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu nevar atsaukties. Tātad otrais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par trešo pamatu, saskaņā ar kuru Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu saistībā ar atgūstamās summas novērtējumu

Par pirmo daļu, saskaņā ar kuru Komisija ir nepietiekami atbildējusi uz lietas dalībnieku norādītajiem apstākļiem, ir jau iepriekš savā paziņojumā presei noteikusi atgūstamā atbalsta summu un pārkāpusi savus iekšējos procesuālos noteikumus

83 Trešā pamata pirmajā daļā prasītāja apgalvo, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, jo tā ir novērtējusi atgūstamā atbalsta summu aptuveni 2 miljonu EUR apmērā, kas atbilst personas, kura iestājusies lietā, norādītajai summai, lai gan prasītāja, kā arī Beļģijas iestādes bija pierādījušas, ka personas, kas iestājusies lietā, aplēses nav pareizas. Turklāt Komisija 2019. gada 24. jūnija paziņojumā presei esot jau iepriekš noteikusi atgūstamā atbalsta summu, bet šī summa apstrīdētajā lēmumā nebija iekļauta. Prasītāja uzskata, ka Komisijai bija jāpamato izvēle ņemt vērā personas, kas iestājusies lietā, priekšlikumu. Tā kā Komisija to nav izdarījusi, tas esot kvalificējams kā apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkums un atkāpe no tās pašas valsts atbalsta jomā pastāvošo procedūru rokasgrāmatas, kurā esot norādīts, ka prasībai norādīt pamatojumu ir jābūt stingrākai attiecībā uz punktiem, par kuriem lietas dalībnieki nav vienisprātis.

84 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju.

85 Jākonstatē, ka prasītājas apgalvojumi, ka Komisija atgūstamā atbalsta summu ir novērtējusi aptuveni 2 miljonu EUR apmērā, piekrītot personas, kas iestājusies lietā, veiktajam novērtējumam, ir balstīti uz kļūdainu apstrīdētā lēmuma izpratni.

86 Tā, no apstrīdētā lēmuma skaidri izriet, ka norāde uz summu 2 miljonu EUR apmērā tika ietverta, atspoguļojot personas, kas iestājusies lietā, un Beļģijas iestādes norādītās atgūstamās atbalsta summas aplēses, un nevis kā Komisijas pamatojums tās veiktajam minētās summas novērtējumam.

87 Turklāt no apstrīdētā lēmuma neapšaubāmi izriet, ka Komisija nav noteikusi atgūstamā atbalsta apmēru, bet ir vienīgi paredzējusi minētā atbalsta aprēķināšanas metodi. Proti, šajā ziņā tā ir norādījusi, ka aprēķins ir jāveic par katru no 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras saglabātas pēc [tajā paredzētā] termiņa beigām 2001. gada 15. septembrī, par atskaites punktu ņemot nomas maksas, kas bija maksājamas saskaņā ar 1999. gada līgumu, un nodokļus, kas parasti bija piemērojami reklāmas iekārtām laikā starp 10. pielikumā sākotnēji paredzēto termiņu (ja tas iestājās pēc 2001. gada 15. septembra) vai 2001. gada 15. septembri (ja sākotnējais demontāžas datums iestājās pirms 2001. gada 15. septembra) un datumu, kurā faktiski tika veikta demontāža, neņemot vērā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu.

88 Ievērojot iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka prasītājas argumentācija, saskaņā ar kuru Komisija ir piekritusi personas, kas iestājusies lietā, norādītajai atbalsta summai, nepamatodama savu izvēli ņemt vērā šīs pēdējās minētās personas priekšlikumu, nav pamatota.

89 Tādējādi trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par otro daļu, saskaņā ar kuru hipotētiska valsts atbalsta summas aprēķināšana nav iespējama un liedz atgūt šo atbalstu

90 Trešā pamata otrajā daļā prasītāja apstrīd lēmuma 52., 119., 137. un 144. apsvērumā ietverto Komisijas analīzi. Pirmkārt, prasītāja norāda, ka Komisija ir noraidījusi Beļģijas iestāžu veiktās aplēses un ir akceptējusi personas, kas iestājusies lietā, norādīto atbalsta summu. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka katrā ziņā praktiski neesot iespējams noteikt tās šķietami saņemtās priekšrocības apmēru, jo saskaņā ar 1984. gada līguma – kurā bija reglamentētas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas – finanšu struktūru šajā līgumā nebija paredzēti nekādi nomas maksas, izmantošanas tiesību vai atlīdzības maksājumi un tas bija piemērojams 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras bija saglabātas pēc termiņa beigām. Treškārt, tā apgalvo – pat ja tiktu atzīts, ka kompensēšana starp reklāmas iekārtām, kas tika demontētas pirms 10. pielikumā paredzētā termiņa, un reklāmas iekārtām, kas tika saglabātas pēc termiņa beigām, varēja izjaukt līdzsvaru, *quod non*, Komisija neesot varējusi prasīt no tā izrietošās priekšrocības atgūšanu, jo, nepastāvot iespējai saprātīgi novērtēt apgalvoto priekšrocību, Briseles pilsētas tiesību uz aizstāvību ievērošana saskaņā ar Padomes Regulas (ES) 2015/1589 (2015. gada 13. jūlijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus LESD 108. panta piemērošanai (OV 2015, L 248, 9. lpp.), 16. panta 1. punktu varētu liegt atgūt minēto priekšrocību.

91 Pēdējā minētajā aspektā prasītāja replikā ir piebildusi – tas, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums, kas ietverts prasības pieteikumā, liedz tai iespēju precīzi apstrīdēt tiesību un faktu elementus, kuri ir atbalsta summas novērtējuma pamatā. Prasītājas skatījumā iespējas novērtēt tās saņemtās hipotētiskās priekšrocības apmēru neesamība apvienojumā ar to, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pamatojums, rada tās tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un liedz tiesai veikt tiesiskuma pārbaudi.

92 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju. Šajā ziņā Komisija atbildē uz repliku ir minējusi, ka iebildums par prasītājas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, uz ko norādīts replikā, nav pieņemams, jo tā tikai prasības pieteikuma stadijā ir apgalvojusi, ka attiecībā uz Briseles pilsētu ir ticis pieļauts šis pārkāpums. Komisijas ieskatā šis jaunais pamats ir jānoraida kā nepieņemams saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 84. panta 1. punktu.

93 Runājot par prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru Komisija ir noraidījusi Beļģijas iestāžu veiktos aprēķinus un ir akceptējusi personas, kas iestājusies lietā, norādīto atbalsta summu, pirmkārt, ir jāatgādina, ka šī sprieduma 87. un 88. punktā ir konstatēts, ka Komisija nebija aprēķinājusi atgūstamo atbalstu, bet bija vienīgi noteikusi metodi minētā atbalsta summas aprēķināšanai, nepārņemot personas, kas iestājusies lietā, norādīto atbalsta summu. Otrkārt, ir jākonstatē, ka Komisija ir izskaidrojusi iemeslus, kuru dēļ – tās ieskatā – prasītājas saņemtā priekšrocība bija lielāka nekā Beļģijas iestāžu aplēstā. Tādējādi Komisija norādīja, ka tās skatījumā šo iestāžu aprēķinātais minētās priekšrocības apmērs – 200 000 EUR ir nepamatots, jo tas tika noteikts, kļūdaini ņemot vērā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu.

94 Saistībā ar apgalvoto neiespējamību noteikt prasītājas saņemtās priekšrocības apjomu un apgalvoto no tā izrietošo tiesību uz aizstāvību pārkāpumu vispirms ir jānorāda, ka prasītājas arguments attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, kurš kā tiesības uz aizstāvību ir paredzēts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkta c) apakšpunktā. Tā kā tas ir absolūts pamats, to var izvirzīt replikas stadijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 20. jūlijs, *Badica* un *Kardiam*/Padome, T-619/15, EU:T:2017:532, 42. punkts).

95 Turpinājumā ir jākonstatē – prasītājas argumenti par to, ka nav iespējams noteikt tās varbūtēji saņemtās priekšrocības apjomu, un par apgalvoto tās un Briseles pilsētas tiesību uz aizstāvību pārkāpumu ir balstīti uz kļūdainu pieņēmumu. Proti, prasītāja būtībā uzskata, ka vienīgā priekšrocība, kas, iespējams, varētu tikt ņemta vērā, būtu tā, kas izriet no nelīdzsvarotības starp to 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu skaitu, kuras tika priekšlaicīgi demontētas pirms termiņa, un to reklāmas iekārtu skaitu, kuras kompensēšanas ietvaros tika saglabātas pēc 10. pielikumā paredzētā termiņa. Prasītājas ieskatā atsevišķu 10. pielikumā uzskaitīto reklāmas iekārtu saglabāšana esot uzskatāma par priekšrocību tikai daļā, kurā šī saglabāšana pārsniegtu ar 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu kompensējamo. Šis pieņēmums, kuru Beļģijas iestādes turklāt ir izvirzījušas pirmstiesas procedūrā un kuru Komisija ir noraidījusi, tomēr nav pareizs. Proti, kā norādīts šī sprieduma 25.–42. punktā, tas, ka prasītāja saglabāja un izmantoja atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, ir uzskatāms par ekonomisku priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi, kā Komisija pamatoti norādījusi apstrīdētajā lēmumā, aprēķins bija jāveic par katru no 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras bija saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa 2001. gada 15. septembrī, par atskaites punktu ņemot nomas maksas, kas bija maksājamas saskaņā ar 1999. gada līgumu, un nodokļus, kas parasti bija piemērojami reklāmas iekārtām laikā starp 10. pielikumā sākotnēji paredzēto termiņu (ja tas iestājās pēc 2001. gada 15. septembra) vai 2001. gada 15. septembri (ja 10. pielikumā sākotnēji paredzētais demontāžas datums iestājās pirms 2001. gada 15. septembra) un datumu, kurā faktiski tika veikta demontāža, neņemot vērā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu.

96 Saistībā ar šo apstrīdētajā lēmumā noteikto aprēķina metodi jāprecizē, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Komisijai, uzdodot atmaksāt atbalstu, kas atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, nav pienākuma noteikt precīzu atgūstamā atbalsta summu. Pietiek ar to, ka Komisijas lēmumā ir ietvertas norādes, kas ļauj tā adresātam pašam bez pārmērīgām grūtībām noteikt šo summu (skat. spriedumu, 2014. gada 13. februāris, *Mediaset*, C-69/13, EU:C:2014:71, 21. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi atbilstoši judikatūrai pietiek, ka Komisija ir sniegusi pietiekami uzticamu aprēķina metodi atmaksājamā atbalsta noteikšanai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 18. oktobris, Komisija/Francija, C-441/06, EU:C:2007:616, 41. punkts), kā tas ir šajā lietā.

97 Ņemot vērā iepriekš minēto, trešā pamata otrā daļa un līdz ar to trešais pamats ir jānoraida kā nepamatoti.

Par ceturto pamatu, saskaņā ar kuru attiecībā uz apstrīdētajā lēmumā pārbaudīto valsts atbalstu katrā ziņā esot iestājies noilgums

98 Ceturtajā pamatā prasītāja apšauba apstrīdētā lēmuma 66. un 67. apsvērumu, apgalvojot, ka atbalsta piešķiršanas atskaites punkts šajā lietā nav datums, kurā beidzās katras no 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas, kas tika saglabāta pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, darbības termiņš, bet gan datums, kurā tika pieņemts lēmums veikt kompensēšanu pēc atsevišķu no minētajām reklāmas iekārtām priekšlaicīgas demontēšanas pēc Briseles pilsētas lūguma. Prasītāja uzskata – tā kā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānisms pastāvēja jau kopš 2000. gada 31. jūlija – neraugoties uz to, kāds datums bija norādīts lēmumā par šī mehānisma piemērošanu –, šis datums bija iestājies pirms 2001. gada 15. septembra. Līdz ar to attiecībā uz jebkādu atbalsta atgūšanu esot iestājies noilgums, jo pirmais Beļģijas iestādēm adresētais Komisijas informācijas pieprasījums ir datēts ar 2011. gada 15. septembri.

99 Komisija un persona, kas iestājusies lietā, apstrīd prasītājas argumentāciju.

100 Saskaņā ar Regulas 2015/1589 17. panta 1. punktu Komisijas pilnvarām atbalsta atgūšanas jomā ir piemērojams desmit gadu noilguma termiņš. Šīs pašas regulas 17. panta 2. punktā ir noteikts, ka noilguma termiņš sākas dienā, kad nelikumīgais atbalsts piešķirts saņēmējam vai nu kā individuāls atbalsts, vai kā atbalsts saskaņā ar atbalsta shēmu, un ka visas darbības attiecībā uz nelikumīgu atbalstu, kuras veic Komisija vai dalībvalsts pēc Komisijas lūguma, pārtrauc noilguma termiņu.

101 Atbilstoši judikatūrai atbalsta piešķiršanas datuma noteikšana var atšķirties atkarībā no attiecīgā atbalsta rakstura, līdz ar to daudzgadu shēmas gadījumā, kas izpaužas kā maksājumu vai priekšrocību periodiska piešķiršana, tiesību akta, kas ir attiecīgā atbalsta juridiskais pamats, pieņemšanas datumu un datumu, kurā uzņēmumiem faktiski piešķirts atbalsts, var šķirt ievērojams laikposms. Šādā gadījumā, lai aprēķinātu noilguma termiņu, atbalsts ir jāuzskata par piešķirtu saņēmējam tikai datumā, kurā tas faktiski ir piešķirts minētajam saņēmējam (spriedums, 2011. gada 8. decembris, *France Télécom*/Komisija, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 82. punkts).

102 Šajā lietā jākonstatē, ka valsts pasākums, ko Komisija uzskata par valsts atbalstu, ir tas, ka prasītāja, nemaksājot nomas maksu un nodokļus, ir saglabājusi un izmantojusi atsevišķas 10. pielikumā uzskaitītās reklāmas iekārtas laikposmā no šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa beigām līdz dienai, kad faktiski veikta demontēšana.

103 Ņemot vērā šo attiecīgā atbalsta iezīmi, ir jākonstatē, ka, lai arī kāds būtu datums, kurā pirms 2000. gada 31. jūlija pieņemts lēmums par iespējamo 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, datums, sākot no kura prasītāja faktiski bija guvusi labumu no priekšrocības, kas izpaudās kā nomas maksas un nodokļu nemaksāšana par 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, ir datums, kurā šīs reklāmas iekārtas bija jādemontē. Tādējādi tieši šis datums ir datums, kurā prasītājai tika piešķirts atbalsts Regulas 2015/1589 17. panta 2. punkta izpratnē, un tātad datums, no kura sākās noilguma termiņš.

104 Turklāt jākonstatē, ka šajā lietā attiecīgais atbalsts izpaudās kā periodisku priekšrocību piešķiršana, jo nodokļi un nomas maksa par 10. pielikumā uzskaitītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas un izmantotas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa, līdz šo iekārtu pilnīgas demontēšanas datumam bija jāmaksā tikai periodiski.

105 Visbeidzot – tā kā pirmais Beļģijas iestādēm adresētais Komisijas informācijas pieprasījums bija datēts ar 2011. gada 15. septembri, attiecībā uz jebkādu atbalstu, kas prasītājai varētu būt piešķirts pirms 2001. gada 15. septembra, katrā ziņā esot iestājies noilgums.

106 Tātad Komisijas noteiktā atbalsta apmēra aprēķināšanas metodoloģija, saskaņā ar kuru aprēķins ir jāveic par katru no 10. pielikumā uzskatītajām reklāmas iekārtām, kuras tika saglabātas pēc šajā pašā pielikumā paredzētā termiņa 2001. gada 15. septembrī, par atskaites punktu ņemot nomas maksas, kas bija maksājamas saskaņā ar 1999. gada līgumu, un nodokļus, kas parasti bija piemērojami reklāmas iekārtām laikā starp 10. pielikumā sākotnēji paredzēto termiņu (ja tas iestājās pēc 2001. gada 15. septembra) vai 2001. gada 15. septembri (ja sākotnējais demontāžas datums iestājās pirms 2001. gada 15. septembra) un datumu, kurā faktiski tika veikta demontāža, neņemot vērā 1984. gada līguma kompensēšanas mehānismu, ir pareiza.

107 No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, apstrīdētais lēmums nav prettiesisks tādēļ, ka Komisija ir atzinusi, ka attiecībā uz tās konstatēto valsts atbalstu nav iestājies noilgums.

108 Ņemot vērā iepriekš minēto, ceturtais pamats un līdz ar to visa prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

109 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

110 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež segt savus, kā arī atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus atbilstoši tās prasījumiem. Tā kā persona, kas iestājusies lietā, nav lūgusi piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tā sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (pirmā palāta)

nospriež:

1) **Prasību noraidīt.**

2) ***JCDecaux Street Furniture Belgium*** **sedz savus, kā arī atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

3) ***Clear Channel Belgium*** **sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

Kanninen Jaeger Stancu

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2022. gada 7. septembrī.

[Paraksti]